

Cỡi bò

Nguyễn Đạt Thịnh

Một trong những điều kỳ thú của dân Texas là xem cỡi bò. Họ mê xem cỡi bò như nhiều người mê xem đánh bốc. Trường bò rộng gần chục mẫu, 80% diện tích dành cho chỗ ngồi của 5,000 khán giả, 10% cho sân biểu diễn cỡi bò và 10% là tiện nghi chuồng, trại.

Con bò mộng nặng trên dưới 500 pao, to lớn, gân guốc như một lực sĩ, được dẫn từ chuồng ra trạm, một khoảng không gian chỉ vừa đủ chỗ đứng cho bò. Anh nài leo lên ngồi trên lưng bò, trông đoạn dây thừng bên tư, bên tám xuống dưới ngực bò, giống kiểu cái cương ngựa, nhưng chỉ giúp anh có chỗ níu tay, chứ không có công dụng lèo lái con bò mất dạy, như sợi dây cương lèo lái con ngựa thuần thực. Đứng trong trạm, con bò không chống cự vì thiếu khoảng trống cần thiết để búng hai chân sau lên cao tìm cách hất anh nài xuống, phương thức chống cự duy nhất của nó.

Cỡi bò kiểu Mỹ là một môn thể thao buồn nản, diễn tiến rất nhanh, không kéo dài và không nghệ thuật như đấu bò kiểu Tây Ban Nha. Mỗi màn trình diễn cỡi bò chỉ trên dưới 2 phút. Nếu tính cả những phút chuẩn bị, kéo cửa thả bò ra khỏi trạm, và những phút hạ màn, hai anh lừa bò hò hét, chạy quanh để dụ dẫn bò đuổi theo họ, giải cứu anh nài vừa bị bò hất ngã, mỗi màn cũng không dài hơn 10 phút. Mỗi giờ trình diễn tối thiểu 5 màn cỡi bò.

Trường bò vui nhộn, hào hứng, nhờ tiếng hò hét cổ vũ của khán giả hơn là phần trình diễn sự bất tài của anh nài trong vài phút ngắn chịu đựng sức vùng vẫy của con bò bất kham; kết quả lại được biết trước và không bao giờ có bất ngờ, là sức người không mạnh bằng sức bò.

Đúng ngọ ngày Chủ Nhật mừng 2 tháng Mười 2005 không khí căng thẳng đợi chờ vì màn biểu diễn sắp tới là của anh John Gordon, nhà vô địch mùa 2004 với kỷ lục ngồi trên lưng bò hai phút.

Trong trường đấu tại Houston tháng Bảy vừa rồi, Gordon phá kỷ lục của chính anh, ngồi vững hai phút rưỡi, chịu đựng sức hất của con bò mộng 550 pao, rồi cuối cùng nhẩy xuống mình bò trong thế đứng rất đẹp mắt chứ không bị hất ngã bò lê, bò cang tìm lối thoát ra khỏi móng bò như một số nài non, thiếu kinh nghiệm. Nhiều anh còn bị bò húc đít, bò đập bụng.

Gordon 24, cao 6'3", nặng 190 pao, cân đối và đẹp trai. Anh mặc bộ y phục nài màu đỏ, tua vàng, do tiệm 5th Avenue vẽ kiểu và may riêng cho một mình anh. Cái nón rộng vành của anh là tặng phẩm của Tổng Thống Bush; đôi boot dưới chân anh trị giá \$ 3,500, và, theo tờ Texas Post tiết lộ, là tặng phẩm của Amanda Cheng, cô nài tài tử, gốc Nam Hàn, mới bắt đầu xuất hiện trên trường cỡi bò từ mùa 2004.

"Anh sẽ mở kỷ lục mới tặng em," Gordon bảo Cheng, cô gái đã ngồi trên lưng bò được trên một phút, thành tích gây ghen ghét cho nhiều anh nài nam phái người Hoa Kỳ, không "chì" được như cô. Cô mê thích thú cỡi bò, và gần yêu anh Gordon, chỉ vì anh là một nhà vô địch cỡi bò.

Cheng cao 6 phít, rất cao đối với một thiếu nữ Á Châu. Cô lại đẹp tình tứ qua những nét thanh nhã Đông Phương.

Một đặc điểm khác khiến dư luận chú ý đến cô là gia đình cô rất giàu. Bố cô, nhà tỉ phú Edgar Cheng là chủ hãng đóng tàu East Power, với hai xưởng đóng tàu khổng lồ, một tại Phú Sơn, một tại Texas.

Mỗi tuần East Power cho hạ thủy một chiếc tàu lớn, trọng tải hàng chục ngàn tấn, chở vài ngàn thùng containers, hoặc những du thuyền cực kỳ tối tân, không chạy bằng nhiên liệu lỏng mà bằng khí đốt rất sạch sẽ và không ô nhiễm. Du thuyền cũng khổng lồ, với khả năng cung ứng mọi tiện nghi cho 5,000 du khách.

Khán giả chuộng Amenda, vì ngoài tài cỡi bò, và tư cách con gái một nhà tỉ phú, cô còn là một mỹ nhân tuyệt sắc nữa.

Ban giám khảo xếp cô trình diễn màn chót để giữ khán giả ở lại, vì thường lệ, họ lai rai bỏ về sau màn trình diễn của tài tử gạo cội -hai năm sau này là Gordon.

Cách sắp đặt thứ tự trình diễn rất quan hệ cho việc thành công của một buổi cỡi bò. Những màn sau

cùng không hấp dẫn thường làm trống hàng ghế khán giả. Nhiều tài tử tay mơ trình diễn màn chót thường không có người coi; ngay cả những người đang nổi đuôi đi ra cũng không quan tâm đến những diễn biến trên đấu trường.

Anh sinh viên cao học Tony Phạm nhận chỗ áp chót trong chương trình cỡi bò, chỗ bị hy sinh, bị khán giả chán ghét chỉ muốn đuổi anh vào để họ sớm chứng kiến màn giai nhân cỡi bò.

Ban tổ chức trả anh \$ 1,200 tiền thù lao cho những phút chịu đựng sức hắt của móng bò, và cái nguy cơ bị móng bò đập lưng ruột. Anh ký cam kết dù có chết vì bị bò đập cũng không kiện ai.

Anh phụ việc ngoài đấu trường vừa kéo sợi dây thừng mở cửa trạm bò, quần chúng đã hoan hô tờ mở; anh Gordon muốn đỡ cao cái nón cao bồi vẫy chào mọi người, nhưng con bò mộng sổng trạm không cho anh vài giây ngắn để làm hành động trình diễn đó. Hai chân cất cao, nó dùng móng hắt anh bắn tung lên, gót bột Gordon cao gần đến lưng bò, nhưng nhờ hai tay nắm vững dây cương anh không bị bò hắt rơi xuống đất ngay trong cái vùng vẫy đầu tiên sau khi súc trạm.

“Gordon ngồi quá nặng nên mới bị hắt lên cao đến như vậy,” Tony nói trông, nhưng người ngồi cạnh anh, Amenda Cheng cau mặt nhìn anh, bất bình vì anh phê bình nhà vô địch Gordon, người nài lý tưởng của cô.

Nửa phút sau Gordon lại bị hắt lên cao, Tony lại giậm chân kêu trời, “Vụng quá, phải ngồi nhẹ hơn, ngồi như không ngồi trên lưng bò mới không bị hắt tàn bạo như vậy.”

Amenda nhìn anh thanh niên Á Châu trong bộ đồ cỡi bò rẻ tiền, với một cái áo tua màu xanh què mùa và cái quần jean mặc thường ngày. Nét nhăn mặt rõ rệt chê bai của cô làm Tony ngượng.

“Cái áo này của Pershing đây, tôi mua lại có \$ 25,” anh giải thích cái áo cũ, mặc dù không ai hỏi anh.

“Pershing?” đang nhăn mặt, Amenda nhú mày mô tả cảm giác nàng không tìm đâu ra cái tên xa lạ của người bán áo cũ cho Tony.

“Pershing, anh nài người Mễ, bị bò đập lưng bụng mùa năm ngoái đó,” Tony nhắc để giúp trí nhớ của người đối thoại. “Chắc cô không biết anh ta đâu, anh chỉ xuất hiện có một lần rồi bỏ nghề vì bị tai nạn.”

Hai người vẫn chăm chú nhìn cảnh Gordon cỡi bò ngoài đấu trường.

“Gordon sắp ngã, ảnh tuột tay cầm cương rồi,” Tony nói.

“Đúng, ảnh tuột tay cương rồi, nguy hiểm quá,” Amanda cũng la lên. “Coi chừng Gordon, nắm dây cương lại đi.”

Tiếng hét báo động của Amanda dứt đúng vào giây Gordon rơi xuống lưng bò. Anh bò bằng cả hai bàn tay, hai đầu gối ra khỏi tầm nguy hiểm của móng bò. Cái mũ cao bồi tặng phẩm của Tổng Thống bị bò đập.

“Gordon mạnh lắm, nhưng không mạnh bằng con bò được,” Tony nói. “Độ sức với bò là điều không khôn ngoan.”

Những nhận xét lảm nhảm của Tony làm Amanda khó chịu. Mở tờ chương trình cô nhanh chóng tìm ra tên anh, cái tên duy nhất không giống cái last name nào của Mỹ.

Bấm móng tay vào tên Tony, cô chìa tờ chương trình ra, hỏi anh, “Anh trình diễn trước tôi phải không?”

“Vâng, ban tổ chức sắp xếp như vậy; tôi thật không muốn làm phiền cô.”

Amanda bật cười vì vẻ băn khoăn của anh chàng què kệch không hiểu dụng ý của ban tổ chức là đem cái vụng về của anh nài mới ra giúp Amanda nổi bật trong cái nhìn so sánh của khán giả.

“Anh không làm phiền gì tôi cả,” giai nhân Nam Hàn nói.

“Tôi hứa sẽ không kéo quá dài làm cô nóng ruột,” Tony thật thà bảo Amanda. Về mặt khờ khạo và câu nói ngây ngô của anh làm Amanda bật cười thêm lần nữa.

“Anh định kéo dài mấy tiếng đồng hồ?”

“Mấy tiếng mà không được,” Tony đáp. “Mình cỡi bò chứ có đánh vật với nó đâu. Nhưng tôi không muốn làm mất thì giờ của cô.”

“Tôi có rất nhiều thì giờ, anh đừng ngại, anh muốn cỡi bao lâu cũng được,” đôi giọng thách thức, Amanda bảo anh, “Tôi còn có thì giờ mời anh đi ăn tối nay nếu anh ngồi vững 5 phút trên lưng bò.”

“Tôi xin ngồi 50 phút.”

Người bố trí chương trình đến báo, “Còn 4 người nữa. Cô chuẩn bị là vừa.”

Tony trình diễn trước Amanda nhưng không ai báo cho anh biết là sắp đến phiên anh, không ai quan

tâm đến anh. Amanda đứng dạy uyển chuyển bước về hướng khuôn viên dành cho nài sắp lên lưng bò.

Tony đi theo nàng; anh đi sau chiêm ngưỡng dáng đi thanh nhã của người đẹp.

Gordon, đứng giữa những anh nài đã xong phiên trình diễn, chào đón nàng.

“Bữa nay trông em đẹp lắm,” anh cao bồi to lớn cố làm cho giọng nói dịu lại.

“Anh sút tay cầm cương vào phút chót?” Amanda hỏi, giọng nói nghe một thoáng chế nhạo. Cô không thích thất bại, cô chỉ sắp yêu Gordon vì anh hào hùng nhảy xuống lưng bò sau hai phút chống cự với sức bò hắt. Nhưng cảnh anh vừa bò lê, bò lết tìm đường tránh móng bò không dễ coi tí nào.

“Anh bị cầm mới hết,” Gordon tìm lời chống chế cho thăm cảnh ngã bò.

“Anh nên về sớm nghỉ cho khỏe.”

“Anh chờ em trình diễn xong để mời em đi ăn tối,” Gordon chiều chuộng cô bạn kiêu sa vừa đẹp, vừa giàu.

“Em có hẹn đi ăn với anh Tony đây rồi?” Amanda vịn tay lên vai anh nài non.

Gordon nhìn Tony bằng cặp mắt nửa khinh nhờn, nửa ghen hờn; anh chưa kịp tìm được một câu chế nhạo thì người điều khiển chương trình đã gọi, “Tony Farm,” họ Phạm của anh bị đọc trại đi cho hợp với khẩu âm Huê Kỳ.

Đội lên đầu cái nón rom, món hàng anh nài Mễ cho thêm anh khi anh trả \$ 25 mua cái áo cũ, Tony bước lại, leo lên lưng con bò mòng nhỏ, khoảng 350 pao. Một nhân công giúp anh cột sợi dây cương vào ngực bò.

Không ai để ý đến anh, vì vai trò của anh chỉ là làm hề, ra trạm chỗ trống nửa phút trước khi bị bò hắt xuống.

Cửa trạm bò được kéo mở toang, con bò khoảng 2 tuổi chạy ra rồi bắt đầu nhảy cẫng hai chân sau lên tìm cách hắt Tony ra khỏi lưng nó.

Tiếng khán giả ồn ào nói chuyện, những chuyện riêng tư của họ, không liên quan gì đến màn trình diễn chẳng ai buồn để ý.

Con bò vẫn nhảy, dùng sức hai chân sau hắt anh nài vương vীu trên lưng; Tony trút hết sức nặng vào điểm tựa đặt trên hai bàn tay nắm dây cương, mông anh không chাম lưng bò nên chỉ lên, xuống theo mức lên, xuống của tấm lưng bò cuộn sóng mà không hề va chạm vào đó.

Hai phút, ba phút, rồi năm phút trôi qua. Cừ tọa bớt ồn ào, rồi lặng trang. Một vài tiếng vỗ tay lác đác nổi lên, rồi toàn thể trường bò vang dậy tiếng hoan hô anh nài mới, đối với mọi người còn hoàn toàn vô danh.

Tony vẫn tiếp tục cỡi bò và nhất định không chịu đánh vật với nó. Hai tay anh chịu cứng vào hai vai con vật, phần trên của cặp chân trước bất động để cung cấp chỗ dựa cho cặp chân sau hắt lên. Toàn bộ động lực của sức hắt là đôi chân sau, được chuyển lên mông, và lên cả lưng nó nữa, nhưng cặp vai hoàn toàn bất động.

Con bò vẫn nhảy, Tony vẫn ung dung trên lưng bò nhưng anh không ngồi. Sau 20 phút nhảy hắt, con bò đuối sức đứng yên không nhảy nữa; chờ đến lúc này anh nài non mới ung dung ngồi xuống lưng bò.

Con bò thông thả đi quanh đầu trường, Tony vẫy nón rom chào khán giả, rồi nhảy xuống giữa tiếng hoan hô tởm mở của 5,000 khán giả. Anh vụng về vẫy nón chào họ, rồi đi về khu dành cho nài; con bò được đuổi trở về trạm.

Hai nữ phóng viên, hai điện ảnh và hai nhiếp ảnh viên chờ sẵn. Họ yêu cầu anh nói cho khán giả truyền hình biết bí quyết cỡi bò.

“Con bò không đứng trên hai chân sau được,” Tony giản dị nói. “Nó đứng bằng hai chân trước, hắt bằng hai chân sau; sức hắt của nó tập trung cả vào nửa sau của cái lưng, tôi cỡi trên nửa trước, trên vai nó nên vô cùng an toàn.”

Phần trình diễn của Amanda bị khán giả bỏ lửng, họ xôn xao về chú nài con khác phục con bò 2 tuổi, còn non, nhưng không phải là không mạnh.

Truyền hình cũng đề cập đến tuổi con bò trong một câu họ hỏi Tony.

“Bao nhiêu tuổi con bò cũng vẫn đứng bằng hai chân trước nên địa điểm an toàn trên lưng bò là chịu vào hai vai nó,” Tony nói. “Bí quyết cỡi bò chỉ là tránh chỗ nó mạnh, lợi dụng chỗ nó yếu.”

“Anh học bí quyết đó ở đâu?”

“Tại chuồng bò.”

“Chuồng nào?”

“Trường đại học Texas có nuôi 12 con bò giống, tôi chăn bò mỗi tuần 20 giờ để trả học phí.”

“Anh học môn gì tại đó?”

“Chính trị học.”

“Cao học?”

“Tôi vừa nộp luận án tiến sĩ được 4 tháng. Tháng sau có kết quả.

Amanda chạy đến, giọng phụng phịu, “Anh hứa anh không gây ảnh hưởng bất lợi cho phần trình diễn của em, mà anh không giữ lời. Sau khi anh nhảy xuống mình bò là buổi trình diễn gần như chấm dứt; không ai nhìn thấy em cỡi bò cả. Họ chỉ bàn nhau về thành tích tuyệt vời của anh.”

“Tôi xin lỗi Amanda, tôi không muốn như vậy.”

“Không cho anh xin lỗi, bắt anh phải chuộc lỗi cơ,” giọng cô gái Nam Hàn càng nhõng nhẽo hơn.

“Anh phải mời em đi ăn tối nay.”

Hai ống kính truyền hình đang gắn vào khuôn mặt kiêu diễm của con gái ông tỷ phú Edgar Cheng. Cô hỏi khán giả, “Quý vị có đồng ý là anh Tony phải đền tội một bữa ăn tối không?”

“Đồng ý,” hai anh điện ảnh viên, hai cô phóng viên, và hai anh nhiếp ảnh viên đồng thanh trả lời.

“Tôi không có khả năng mời Amanda ăn tiệm sang đâu,” Tony ngượng ngùng nói. “Tiền cỡi bò ngày mai họ mới trả; tôi chỉ có thể mời Amanda đi ăn fast food thôi.”

“Fast food thì đã sao,” Amanda bảo anh bạn mới. “Em đi ăn với anh.”

Nhạc điện thoại xeo reo trong bóp một cô phóng viên; móc máy ra nghe, cô dang tay cản đoàn người sắp kéo nhau ra sân đậu xe để đi ăn tối.

“Đài số 7 chúng tôi có một câu hỏi với ông chuẩn tiến sĩ Tony Phạm, ‘chủ đề luận án tiến sĩ chính trị của ông là gì?’”

“Tôi từ chối không trả lời câu hỏi này,” Tony nói.

“Sao vậy anh?” Amanda sừng sốt. “Chủ đề của một luận án thì có gì là bí mật đâu?”

“Không bí mật, nhưng tiết lộ ra là anh rớt ngay, vì hội đồng chấm thi sẽ bị áp lực phải đánh rớt anh.”

“Rớt thì chờ em, sang năm mình cùng nộp luận án cho vui,” Amanda dỗ dành bạn. Cô kéo cánh tay anh áp sát vào ngực cô. Cảm giác êm ái trên cánh tay truyền điện vào toàn thân, khiến anh run lật bật vì điện giật; ngực anh đánh lô tô, và anh chỉ còn thấy mệnh lệnh của người đẹp là quan trọng.

“Cảm ơn em,” anh nói nhỏ với Amanda, rồi quay lại đoàn phóng viên truyền thông anh lớn tiếng, đồng dục trả lời họ, “Luận án của tôi viết về ‘nghệ thuật cỡi bò và chiến tranh Iraq’, một luận án so sánh những nhược điểm và ưu điểm của chiến tranh với nhược điểm và ưu điểm của con bò. Nhờ kinh nghiệm coi bò tôi khám phá ra chiến lược chống nổi dậy tại Iraq.”

Amanda phá lên cười, “Anh viết như vậy thật ư?” mọi người cùng cười với nàng về cái đề tài luận án ngộ nghĩnh của Tony. “Hỏi anh, nhưng em tin là anh viết như vậy thật,” Amanda nói sau một phút tư lự, “nhưng anh sẽ không rớt. Đề tài luận án của anh không những original mà em còn biết anh sẽ xuất sắc bên vực luận án của anh. Bữa anh đi trình bày luận án, em đi theo ủng hộ anh.”

Ôm chằm lấy Tony, nàng nói trong tiếng thở ngắn, “Em yêu chú mục đồng coi bò tiến sĩ của em.”